

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně:

F. C., s. r. o., IČO X
sídlem S. n. 327/14, 110 00 P. 1
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 6. 10. 2016, č. j. KUOK 98505/2016, ve věci správní deliktu,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 6. 10. 2016, č. j. KUOK 98505/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke krajskému soudu dne 7. 12. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č. j. KUOK 98505/2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 7. 2016, č. j. SMOL/154569/2016/OARMV/PZP/Pol (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobkyni odpovědnou za 2 správní delikty podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž v obou případech byla s vozidlem žalobkyně porušena povinnost stanovená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a to tím, že řidič vozidla zastavil a stál v Olomouci, na ulici Pekárni, v úseku platnosti dopravní značky IP 11 C (Parkoviště – podélné stání), s dodatkovým textem „*Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem nebo parkovací kartou na dobu max. 2 hodiny – 20 Kč/h, 40 Kč/2h*“, bez platného parkovacího lístku nebo parkovací karty, umístěné na viditelném místě.

B) Žaloba

2. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítala, že:
 - a) podklad pro uložení pokuty byl nezákonný. Na ulici Pekárni v Olomouci se nacházela dopravní značka IP 11c s dodatkovou tabulkou. Dopravní značkou IP 11c však nelze stanovit povinnosti uhradit parkovné. Význam dopravní značky č. IP 11c stanovovala vyhláška č. 30/2001 Sb. tak, že označuje *místo, kde je dovoleno zastavení a stání*. Vyhláška 294/2015 Sb. jej pak stanovuje takto: „*Parkoviště podélné stání: Značka označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Symbol, uvedený ve spodní části značky, vyznačuje stanovený způsob stání na parkovišti.*“ K „provedení“ oprávnění zpoplatnit parkování dle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) dle názoru žalobce slouží dopravní značka č. IP 13c, jejíž význam stanovuje vyhláška č. 30/2001 Sb. takto: „*Parkoviště s parkovacím automatem*“ (č. IP 13c), *která označuje placené parkoviště; řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách); značka ukončuje platnost značek č. B 28 a č. B 29*“. Žalobkyně má proto pochybnost, že by dopravní značkou IP 11c bylo možné stanovit povinnost uhradit parkovné (s užitím dodatkové tabulky) a umístit parkovací lístek na viditelné místo, když zákonodárce pro tyto účely zjevně vytvořil značku IP 13c;
 - b) zpoplatnění místních komunikací nebo jejich úseků může dle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) vymežit také obec svým nařízením. Statutární město Olomouc vydalo v souladu s tímto ustanovením nařízení č. 10/2011 (dále jen „nařízení SMOI“), jehož čl. 1 odst. 2 však stanoví, že zpoplatnění podléhají oblasti vymezené dopravními značkami IP 25a a IP 25b, případně IP 12 s dodatkovou tabulí a textem, nikoli úseky vymezené dopravní značkou IP 11c. Výběrem parkovného na místech nevyhovujících čl. 1 odst. 2 nařízení SMOI tak dochází k bezdůvodnému obohacení SMOI;
 - c) z významu dopravní značky IP 11c s dodatkovou tabulkou s výše uvedeným textem nevyplývá povinnost umístit parkovací lístek na viditelné místo. Z textu dodatkové tabulky lze maximálně dovodit povinnost zakoupit parkovací lístek, nikoli povinnost jej někde umístit;

- d) správní orgán uvedl, že „není povinností řidiče parkovací lístek pouze zakoupit, ale také v souladu s nařízením Statutárního města Olomouce č. 10/2011 o placeném parkování, i podle návodu parkovacích automatů parkovací lístek „umístit viditelně za přední sklo vozidla“. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích však není znát obsah nařízení obce. Správní orgán rovněž neuvedl, odkud zjištění o výskytu návodu na parkovacích automatech čerpal, a neumožnil žalobkyni se k neznámému podkladu vyjádřit. Žalobkyně přitom toto tvrzení zpochybňuje, dle jejího názoru na parkovacím automatu takový návod nebyl;
- e) v posuzované věci řidič vozila P. K., byť s pochybnostmi o tom, že je povinen parkování platit, zakoupil a z právní opatrnosti si jej uschoval. K porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a tím ani ke spáchání správního deliktu tak nedošlo;
- f) správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V obou zjištěných případech byl řidičem vozidla P. K., který uhradil parkovné a tyto skutečnosti správnímu orgánu sdělil prostřednictvím žalobkyně ve vyjádření, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 30. 6. 2016. Správní orgán I. stupně umožnil písemnou formu podání vysvětlení ve výzvě ze dne 23. 2. 2016. K vyjádření P. K. však následně nepřihlédl a uvedl, že nebylo prokázáno, že P. K. předmětné vozidlo opravdu řídil, neboť se přes opakované výzvy nevyjádřil k podání vysvětlení. Přestože bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno opakované sdělení provozovatele vozidla a přiznání P. K., nezahájil s touto osobou řízení o přestupku;
- g) místo spáchání údajných přestupků ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je popsáno neurčitě, jako ulice Pekárni v Olomouci. Tato ulice je však dlouhá zhruba 100 metrů a pouze v jedné polovině a v jednom směru platí dopravní značka č. IP 11c, jejíž nerespektování je žalobkyni kladeno za vinu;
- h) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně také neobsahuje odkazy na ustanovení, která mají zakládat protiprávnost jednání. Protiprávnost by totiž jako jeden ze znaků přestupku měla být podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, obsahem výroku. Odkaz na konkrétní ustanovení, které stanovuje význam dopravní značky č. IP 11c, odkaz na ustanovení nařízení obce, které mělo ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích dané parkovací místo zpoplatňovat, i odkaz na konkrétní ustanovení zákona o pozemních komunikacích, však ve výroku chybí a nejsou obsaženy ani v odůvodnění rozhodnutí, proto jsou tato nesrozumitelná;
- i) správní orgán I. stupně uložil pokutu v nepřiměřené a neodůvodněné výši. V rozhodnutí zmínil jednu polehčující a jednu přitěžující okolnost, nevysvětlil přitom, že by přitěžující okolnost měla významně vyšší závažnost, nehodnotil všechna zákonná kritéria pro výměru pokuty podle zákona o přestupcích, který se použije i na trestání předmětného správního deliktu, a z rozhodnutí nevyplývala závažnost jednotlivých hodnocených skutečností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 65/2005-63);
- j) hodnotil-li správní orgán jako přitěžující okolnosti, že žalobkyně byla „již v minulosti opakovaně řešena za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, není zřejmé, z jakého podkladu tuto skutečnost správní orgán zjistil a zda je tento podklad součástí správního spisu. Žalobkyni tak nebylo umožněno seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí. Nadto kladl-li správní orgán I. stupně žalobkyni k tíži nepravomocně skončená řízení a řízení, v nichž byla žalobkyně osvobozena, jednalo se o porušení zásady presumpce nevinu;
- k) ustanovení § 10 a 125f silničního zákona jsou protiústavní;
- l) nebylo provedeno ústní jednání, ačkoli to z výše uvedených důvodů bylo namístě;
- m) žalovaný žalobkyni před vydáním rozhodnutí nesdělil jméno oprávněné úřední osoby.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že námitky žalobkyně jsou částečně obsahově totožné s odvolacími námitkami, se kterými se řádně vypořádal. Na závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí včetně jeho odůvodnění trval a plně na něj odkázal. Oprávněná osoba je uvedena ve spisovém materiálu, do kterého podle § 38 s. ř. mohla žalobkyně kdykoliv nahlédnout. Dle žalovaného postupovaly správní orgány v souladu s právními předpisy, námitky žalobkyně tak považoval za zcela účelové a ničím nepodložené.

D) Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř. s.“), napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
5. Krajský soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou ohledně nezákonného podkladu pro uložení pokuty.
6. Krajský soud z předložených podkladů zjistil, že úsek v ulici Pekární v Olomouci, který se vztahuje k této věci a na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, byl označen dopravní značkou IP 11c s dodatkovou tabulkou obsahující text: „Placené parkoviště PO-PA 09:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – „20Kč/h, 40Kč/2h“.
7. Použitou značku č. IP 11c vymezuje § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), a zahrnuje ji do kategorie značek „informativní značky provozní“. Konkrétně stanovuje, že značkami "Parkoviště" (IP 11a až IP 11g) se označují místa, kde je dovoleno zastavení a stání; symboly ve spodní části značek č. IP 11b až č. IP 11g, které mohou být obráceny, vyznačují stanovené způsoby stání na parkovišti; tyto symboly mohou být vyznačeny i na dodatkové tabulce; poloha vozidla při kolmém nebo šikmém stání musí odpovídat poloze vyjádřené symbolem uvedeným na značce nebo na dodatkové tabulce; na místech, kde je dovoleno stání na chodníku, nesmí zastavit ani stát vozidlo o celkové hmotnosti převyšující 3 500 kg, jednonápravový traktor, motorový ruční vozík a pracovní stroj samojízdný; značky č. IP 11a až č. IP 11c, č. IP 11f až č. IP 12, č. IP 13b a č. IP 13c ukončují platnost značek č. B 28 a č. B 29.
8. Dodatkovými tabulkami se zabývá § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá, že dodatkové tabulky jsou *svislé dopravní značky, které zpřesňují, doplňují nebo omezují význam dopravní značky, pod kterou jsou umístěny*. Podle krajského soudu z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že dodatkovou tabulkou nelze bez dalšího stanovit zcela novou, od dopravní značky, pod kterou jsou umístěny, odlišnou povinnost, obzvláště pokud text na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky (zde IP 13c). Pokud má mít dodatková tabulka odlišný obsah než dopravní značka, pod kterou je umístěna, musí to být výslovně v právním předpisu upraveno (jak je tomu např. u symbolů vyznačujících způsob stání na parkovišti, viz odstavec výše).
9. Značka IP 11c, k níž byla v tomto případě připojena předmětná dodatková tabulka, je dle vyhlášky informativní značkou provozní, přičemž příloha č. 3 vyhlášky uvádí, že značka IP 11c nese název „Parkoviště (podélné stání)“ a stanovuje její vyobrazení. Jak uvádí § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, jsou informativní značky svislé dopravní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem. Smyslem značky IP 11c je tedy určit, jakým způsobem může účastník provozu na pozemní komunikaci umístit své vozidlo na místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Krajský soud zjistil, že z žádného

právního předpisu nevyplývá, že by dodatková tabulka mohla samostatně stanovit povinnost uhradit parkovné. Výkladem § 63 odst. 1 písm. e) a f) zákona o silničním provozu tedy došel k závěru, že pouze značkou samotnou, nikoli dodatkovou tabulkou, bylo možno vytýčit úsek, kde bude parkování zpoplatněno.

10. V nyní rozhodované věci informativní značka provozní stanovila toliko povinnost zaparkovat vozidlo podélně. Dodatkovou tabulkou bylo pak možné zpřesnit tuto konkrétní povinnost, nikoli uložit povinnost novou, s informativní značkou nijak nesouvisející. Krajský soud má za to, že byla-li povinnost uhradit parkovné na vyznačeném místě uložena pouze dodatkovou tabulkou, nebyla tato značka způsobilá tuto povinnost založit.
11. Krajský soud se dále zabýval tím, zda placené parkování nevyplývalo z nařízení vydaného na základě zmocnění v § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož *obec může pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce; nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*
12. Statutární město Olomouc vydalo s účinností od 1. 12. 2011 podle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a v souladu s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci (dále jen „nařízení SMOI“). Tímto nařízením statutární město Olomouc upravilo stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou na vybraných místních komunikacích města Olomouce a jejich určených úsecích za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Vybranými místními komunikacemi a jejich určenými úseky se přitom dle nařízení SMOI rozumí a) oblast vymezená svislými dopravními značkami IP 25a – začátek zóny a IP 25b – konec zóny s příslušným symbolem a dodatkovým textem, b) zpoplatněné parkovací plochy označené dopravní značkou IP 12 a dodatkovou tabulí s textem. Dle nařízení SMOI pak byl rozsah vybraných místních komunikací a jejich určených úseků stanoven příslušným dopravním značením.
13. Jak již bylo uvedeno shora, v nyní řešeném případě byl úsek v ulici Pekárni v Olomouci, na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, označen dopravní značkou IP 11c s dodatkovou tabulkou stanovující placené parkoviště. Nařízení SMOI však k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12.
14. Krajský soud k tomu dále dodává, že dle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu.* Nebylo by proto ani možné, aby statutární město Olomouc ve svém nařízení vymezila význam dopravní značky IP 11c odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Statutární město Olomouc by tedy ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11c umístěná v jejím obvodu (resp. obvodu působnosti předmětného nařízení) nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citovaný § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb.
15. Krajský soud tedy uzavírá, že ze značky IP 11c, jejíž nerespektování bylo kladeno řidiči vozidla žalobkyně za vinu, nevyplývala povinnost uhradit poplatek za parkování, přičemž dodatková tabulka není způsobilá stanovit novou, z předmětné značky nevyplývající povinnost. Tato

povinnost pak nevyplývala ani z nařízení SMOI. Žalobkyně tudíž nemoha porušit povinnost vyplývající z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když řidič vozidla v obou případech neporušil povinnost respektovat dopravní značku, uloženou mu v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

16. S ohledem na uvedený závěr již bylo nadbytečné se zabývat důvodností dalších žalobních bodů.

E) Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud proto rozhodnutí ruší napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení, a vrací věc správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 11 228 Kč, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí ve výši 3 000 Kč [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)], z odměny za zastoupení advokátem ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., z náhrady dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 600 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby, a z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.
19. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 27. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu